

Tevékenységi terv/ Projekt terv

Címe:	Minden csepp számít!
Megvalósulásának tervezett ideje:	2025.03.24-2025.03.29
A tevékenység/projekt tervezett indító élménye:	Csoportszoba tengerré alakítása
A tevékenység/projekt tervezett lezáró élménye :	Békás tó megnézése

A tevékenység/projekt megvalósítása során kiemelt célok:	Értelmi képességek fejlesztése összefüggések keresése által (a víz fontossága életünkben, a vizek és a környezet tisztaságának megőrzése, a víz hasznosítása és romboló munkája). Ismeretek nyújtása a vizek és a vízpart élővilágáról. 2. Szociális képességek fejlesztése közös tevékenységek, játékok közben 3. Verbális képességek fejlesztése beszédértéssel, szókincsbővítéssel, verbális és metakommunikációs eszközökkel 4. Testi képességek: Nagymozgások fejlesztése dramatikus játékok, szerepjátékok, mozgásos és dalos játékok, finommozgások fejlesztése vizuális tevékenységek közben.
Feladatok:	– Összefüggő beszéd fejlesztése az átélt élmények elmondásával. – Szókincsbővítés kirándulások, képek nézegetése, szerepjáték, mese-vers által. – Játék közben osztozzanak meg az eszközökön, segítsék egymást közös tevékenységek közben. – Kreativitásuk, fantáziájuk fejlesztése szabad játék eszközeinek elkészítése során. – Mozgásos és dalos játékok szabályait értsék meg, és igyekezzenek betartani
Fejleszthető képességek:	együttműködés, figyelemkoncentráció, finommotorika

Játék és a játék feltételeinek biztosítása (ötletek a játék tevékenység megsegítéséhez, kiegészítő eszközök készítése)	<ul style="list-style-type: none">• tengerből halászat csoportosítással• magasból ugrás a vízbe• homokvárak építése• gyöngyhalászat a tengerből csukott szemmel, irányítással• halászat lábbal• Merre úsznak a halak? (egyéni fejlesztés)• bűvárjáték•
--	--

<p>Verselés, mesélés</p> <ul style="list-style-type: none"> • anyanyelvi és drámajátékok 	<ul style="list-style-type: none"> • vizes témájú könyvek nézegetése • Mi történt veled a hétvégén? • ismétlő mondóka: Ess eső ess... • Benedek Elek: Az aranyhal • Az öreg halász és a nagyravágyó felesége • Szutyujev: A kis hajó • Miért sós a tengervíz (japán népmese) • Mit visz a kishajó? (s hanggal, stb) • Mit tátogok? (gyűjtőfogalmak gyakorlása)
<p>Ének, zene, énekes játék, gyermektánc</p>	<ul style="list-style-type: none"> • ritmusgyakorlás (tá, titi) tapsolással halak segítségével • Hal dal https://www.youtube.com/watch?v=BxHKelJWFAQ • Health the world https://www.youtube.com/watch?v=BWf-eARnf6U • Új dal: Széles a Duna...
<p>Rajzolás, festés, mintázás, kézi munka</p>	<ul style="list-style-type: none"> • gyöngyfüzés nyakláncnak, karkötőnek • festés sóval • rákfejdísz készítése, vágással, ragasztással, színezéssel • Hány fajta tengeri halat tudsz lerajzolni? (nagycsoportos feladat) • hajóhajtogatás • zoknihalak tömése, elhelyezése a tengerben • gömbhal készítése kölesgolyóból ragasztással és fopiszkalóval
<p>Mozgás</p> <ul style="list-style-type: none"> • a mindennapos testmozgás játéka és feladatai 	<ul style="list-style-type: none"> • jóga • bringázás (jó idő esetén) • magasból ugrás • vízi állatok mozgásának utánzása • levegő visszatartása • sült hal póz tartása egyre hosszabb ideig • Ár-apály játék • színcápa •
<p>Külső világ tevékeny megismerése</p> <ul style="list-style-type: none"> • Alapvető környezet és természetvédelmi ismeretek • Matematikai 	<ul style="list-style-type: none"> • beszélgetés a globális felmelegedésről, és annak következményeiről • hogyan tudjuk védeni a vizeinket • különbség a tenger, óceán, tó között

tapasztalatok	 <ul style="list-style-type: none"> • számolás halakkal •
Munka jellegű tevékenységek	<ul style="list-style-type: none"> • tarisznyaszöveg • feladatfüzet töltése • naposi feladatok • szülinapos kókuszgolyó készítése
Differenciálás, tehetséggondozás, felzárkóztatás lehetőségei	Az egyéni fejlesztésben megjelenik a differenciálás.

Mesék

Benedek Elek: Az aranyhal

Egyszer volt, hol nem volt, az Óperenciás-tengeren túl, a hármass üveghegyen is túl, túlonnan túl... Megálljatok csak, nem jól kezdettem... Hát: volt egyszer egy király. Magyar király volt az, mert Budán lakott. Melyik volt, nem tudom, elég az, ahogy egyszer ez a király az Óperenciás-tengeren túl járt háborúba, s amikor onnét visszaindult, a tengerben meglátott egy aranyhalacsát.

– Hej – mondta a király -, ha ezt hazavihetném a leányomnak!

Nosza, egyszeriben hálót eresztenek a tengerbe tízen is, húszan is, s kifogták az aranyhalacsát.

Vagy örült, vagy nem a király, de a királykisasszonynak, mikor meglátta az aranyhalacsát, még a könnye is kicsordult szertelen örömeiben.

Aranytálba tette az aranyhalacsát, s nézte, nézte, folyton nézte, amint úszkált, fickándozott a vízben. Hanem egyszerre csak nőni kezdett a halacska, nőtt, nőtt, s akkorára növekedett, hogy nem fért el a tálban.

– Jaj, Istenem, nagyobb tál kéne! – mondotta a királykisasszony. – Édesapám, van-e nagyobb aranytál?

– Van, lelkem, leányom, száz is, de egyebet mondok én neked. Ásatok a Margit-szigeten halastavat, annak a fenekét, oldalát kristályüveggel kirakatom, ott lesz csak igazi jó helye.

Még egy nap sem telt belé, nagy tavat ásatott a király, a tónak fenekét, oldalát kristályüveggel kirakatta, csináltatott rá arnycsorgót, azon csorgott a tóba a Duna vize. Az aranyhalat a tóba eresztették, de aznapról fogvást nem is volt a palotában maradása a királykisasszonynak: minden áldott nap átcsónakázott a szigetre, s nézte, nézte az aranyhalat.

Na, telt-múlt az idő. Egyszer rettentő égháború kerekedik, csurog az eső, mintha dézsával öntenék, megárad a Duna, kicsap a szigetre, s úgy elsöpört mindent, de mindent, hogy csak a kopasz föld maradt. Azám, elvitte az aranyhalat is.

Hej, Istenem, Istenem, édes jó Istenem, búsult a királykisasszony, éjjel-nappal hullott a könnye, mint a záporosó, hiába vigasztalták, hiába hoztak minden szépet, minden ékeset, ami csak volt kerek-e földön – azt mondta:

– Sírok, sírok, mindég sírok, amíg az én kedves aranyhalam meg nem kerül.

Mondjam, nem mondjam, ha nem mondom, úgyis tudjátok: búsult a király is, félt, hogy kifogy egyetlen lányából. Nosza, kihirdette az országban, hogy aki megtalálja az aranyhalat, s elevenen Budára hozza, annyi aranyat ad, hogy a hetvenhetedik unokája is négylovas hintón járhat.

Bezzeg hogy halászni indult minden lélek, még az is, aki annakelőtte nem halászott, különösen a Duna s Tisza mentén. Csak egy halászlegény akadt, egy Tisza menti halászlegény, aki egész nap a Tiszán csónakázott, de a hálóját ki nem vetette, csak búsult, szomorkodott. Azért búsult, azért szomorkodott ez a halászlegény, mert nem adták neki azt a leányt, akit szeretett, s aki igaz szeretettel volt őhozzá. Meghiszem, hogy nem adták: nagyúri kisasszony volt az a leány, Tisza mentén a leggazdagabb földesúrnak a leánya!

No, ha a király búsult a leánya miatt, búsult ám a halászlegény miatt is az apja. Eleget mondta, de hiába mondta:

– Tedd le az eszedet arról a leányról, fiam! Nem való az szegény legénynek.

Beszélhetett annak, akár a süketnek, nem hallotta, s minden este üres tarisznyával tért haza. Bizony ha üres tarisznyával, annál több halat fogott az öreg. Egy nap azonban megesett, hogy csak egy halat fogott, hanem ez elég is volt, mert akár hiszitek, akár nem, az aranyhal volt ez. Hej, uramteremtőm, volt öröm, de mekkora!

– No, fiam, ne búsulj – mondotta az öreg -, kifogtam az aranyhalat! Jere, vigyük Budára.

Mindjárt nekicihelődtek, s addig mentek, mendegéltek, míg Budára nem értek. Ott mindjárt a király színe elé vezették, s mikor a király meglátta az aranyhalat, nagyot kiáltott, hogy megrezdült belé a palota. Abban a pillanatban beszaladt a királykisasszony, s alig tudták felmosdatni, úgy elájult a szertelen örömtől.

Bezzeg volt becsülete az öreg halásznak meg a fiának. A király az asztalához ültette, s három napig el sem eresztette. Akkor méretett a kincseskamrából hat szekér aranyat: mind a hat elé hat ökröt fogtak, s úgy vitték a Tisza mentére, a vén halász kunyhójához. Hm, de az arany mellett még egy falut is adott a király az öreg halásznak, s nemességre emelte a jobbágsorból! Mindjárt más nevet is adott a falunak a király. Azt mondta: mától fogva Halász legyen a falu neve, de még a tied is, öreg!

No, mikor ezt megtudta a földesúr, egy szó nem sok, annyit sem szólt a fiatalok dolgába, hanem nagy hirtelen papot hívatott, s csaptak olyan lakodalmat, hogy hét álló hétig nem szakadott vége. Akkor a fiatalok dióhéjba kerekedtek, s a Tiszán leereszkedtek.

Így volt, vége volt, mese volt.

Az öreg halász és a nagyravágyó felesége

Hol volt, hol nem volt, még hetedhét határon is túl, az Óperenciás-tenger partján élt egy öreg halász. De nem egyedül ám, mert volt neki egy nagyravágyó felesége. Egyik nap a halász szokása szerint kievezett a tengerre. Hamarosan fogott egy gyönyörű aranyhalat.

Láss csodát, az aranyhal megszólalt:

– Kedves halász, kérlek, dobj vissza a vízbe! Nem fogod megbánni: minden kívánságodat teljesíteni fogom.

Az öreg halásznak megesett a szíve a halacskán, és visszadobta a tengerbe. Békésen hazaballagott.

A felesége már csípőre tett kézzel várta.

– Mit fogtál? Hoztál valamit?

– Fogtam ma egy aranyhalat.

– Na és hol van? Hova tetted?

– Könyörgött az életéért, és visszadobtam a vízbe. De megígérte, hogy valamennyi kívánságunkat teljesíteni fogja.

– Úgy? Eredj azonnal vissza hozzá, és mondd meg neki, hogy egy szép ház kellene! - ripakodott rá a házsártos asszony. Ugyanis addig egy rozoga kunyhóban laktak.

Elbaktatott a halász arra a helyre, ahol az aranyhalat kifogta. A partra érve elkiáltotta magát:

– Hallod-e, te aranyhal! A feleségem azt üzeni, hogy egy szép házat szeretne a düledező viskónk helyett.

Eltelt egy kis idő, mire az aranyhal felbukkant. Amikor megjelent, így szólt:

– Rendben van. Menj haza: minden úgy lesz, ahogyan kérte a feleséged.

Mikor hazaért, már ott állt egy takaros ház a kunyhójuk helyén. Az asszony sürgött-forgott a konyhában.

Egy ideig örült az új háznak, hanem az egyik napon ráparancsolt az urára:

– Hallod-e, eredj el ahhoz az aranyhalhoz! Kérj tőle egy kastélyt, mert grófné akarok lenni!

Újra elment a halász a tengerpartra. Megállt a fövényen, és így szólt:

– Hallod-e, te aranyhal! A feleségem most kastélyt akar és grófi címet is mellé.

Alig telt el néhány perc, kidugta a fejét a vízből az aranyhal.

– Rendben van: mire hazaérsz, meglesz, amit kívánt az asszony.

A halász egy gyönyörű kastélyt talált otthon. A feleségét alig lelte meg a sok szoba között. Ott pipiskedett az egyikben a tükör előtt boldogan.

Másnap reggel alig ébredtek fel, már kezdte is a zsörtölődést az asszony:

– Figyelj rám! Eredj az aranyhalhoz, és mondd meg neki, hogy királyné akarok lenni, aki palotában lakik!

Mit tehetett volna a szegény ember? Elballagott a tengerhez. Mikor a hal meghallotta az asszony kérését, elkomorodott, de csak annyit mondott:

– Menj haza, mindent úgy találsz, ahogy a feleséged kívánta.

Amikor hazaért a halász, alig engedték be a cifra palotába. A felesége éppen vacsorázott, libériás inasok szolgáltak fel neki.

Aznap nem is zsémbelődött, elégedettnek látszott. Ám másnap reggel, miközben a szolgák öltöztették, már sorolta is a férjének:

– Eredj ahhoz a halhoz! Úgy döntöttem, hogy inkább császárné leszek, és az egész földkerekségen én akarok uralkodni.

Elszontyolodott a halász, de azért elment.

Szólította az aranyhalat, és várta, mikor bukkan fel. Amikor a halacska megtudta, mit akar a telhetetlen asszony, csak ennyit fűzött hozzá:

– Menj vissza, és éljetez ismét a régi, nyomorúságos viskótokban! Ha azt hiszi a feleséged, hogy munka nélkül élhet, nem érdemel jobbat.

Értette a halász, hogy miért mondta ezt az aranyhal. A maga módján örült is ennek.

Hazament, és ott találta a feleségét a kunyhóban, épp sütött-főzött. Abban laktak azontúl szegénységben, amíg meg nem haltak.

Miért sós a tengervíz?

Élt réges-régen, ősidőkben két testvér. Az idősebbik nagyon gazdag volt, a fiatalabbik meg szegény.

Éppen az újesztendő közelgett, s a fiatalabbiknak egy marék rizse sem volt az ünnepre: elment hát a bátyjához, hogy egy mérő rizst kérjen kölcsön tőle, de nem kapott. Éppen hazafelé igyekezett a hegyi ösvényen, amikor egy fehér szakállú aggastyánnal találkozott. Az aggastyán megkérdezte tőle, merre tart, erre ő elpanaszolta szegénységét is.

Erre az öreg egy kis árpacipót vett elő, és így szólt:

-Neked adom ezt a kis cipócskát, talán hasznát veheted. Menj el a kis templom ligetébe, a templomocska mögött találsz egy barlangot. Törpék laknak benne. Ezek majd elkérik tőled a

cipót, te csak add oda nekik, de se pénzt, se aranyat el ne fogadj érte, mondd csak, hogy a kőmalnocskát kéred érte cserében.

Minden úgy történt, ahogy a fehér szakállú aggastyán mondta. Mikor a törpék a malmocskát átadták a szegény embernek, így szóltak:

– Ez a kézimalmocska a legnagyobb kincsünk, de szívesen odaadjuk az árpacipóért. Ha jobbra forgatod, minden kívánságodat teljesíti, ha balra forgatod, abba hagyja az adományok előteremtését.

A szegény ember hazavitte a malmocskát, otthon leült a gyékényszőnyegre, háromszor megforgatta a malmot jobbra, és így szólt:

– Rizst! Rizst! Rizst kívánok!

És a malmocskából nagy bőséggel kezdett ömleni a rizs. Akkor aztán balra forgatva megállította, majd újra jobbra forgatta, s kért húst, halat és mindent-mindent, amire csak szüksége volt.

Másnap megtanácskozta a feleségével, hogy rozoga kunyhójuk helyett új házat kérnek a malmocskától, és hogy remek új lakásukban lakomát rendeznek, meghívják rokonaikat, barátaikat.

Úgy is történt. Eljött a lakomára a gazdag testvér is, és nagyon csodálkozott a hirtelen támadt bőségen. El is határozta, hogy kipuhatolja öccse meggazdagodásának okát.

Mikor a lakomának vége volt, a gazda minden vendégnek egy-egy finom süteményt akart adni ajándékkul, ezért félrevonult a sarokba, a malmocskához. A bátyja utána lopakodott, megfigyelte, hogyan forgatja meg, és kihallgatta, amikor így szólt:

– Süteményt! Süteményt! Süteményt kívánok!

Így aztán megtudta a titkot. Éjszaka belopakodott az öccse házába, ellopta a malmocskát, és a süteményből is jól felpakolt. Zsákmányával a tengerpartra futott, csónakot kerített, kivezett a tengerre, mert valami lakatlan szigeten szeretett volna megtelepedni kincsével, hogy élete végéig minden jóban dúskálhasson, és senkivel se kelljen megosztani gazdagságát. Amint a tengeren evezett, egyszerre erős éhséget érzett, jó sokat megevett hát a süteményből.

De a sok édes után valami sót kívánt, elővette a malmot, megforgatta jobbra, és így szólt:

– Sót! Sót! Sót kívánok!

Ömleni is kezdett a só, annyira, hogy hamarosan színültig telt vele a csónak. A kapzsi testvér nem tudta, hogy a malmocskát balra kell forgatnia, ha azt akarja, hogy megszűnjön az áldás.

Végül is a csónak elsüllyedt emberestül, malmostul.

A kézimalmocska lemerült a tengerfenékre, s mivel azóta sem forgatta meg senki balra, ma is egyre ontja, ontja a sót a tenger vizébe.

Ezt a mesét a gyerekmese.info oldalán találtam

A harmadik csomó

Észt népmese

Egyszer egy halászfaluban ínséges év járt. Ősztől kezdve alig-alig került hal a hálóba, tavaszra meg kiürültek az éléskamrák. Ha nincs gabona, ha nincs hal, éheznek az egész falu, ezért a parasztnak a gabona az első, a halásznak meg a hal.

Összegyűltek hát a halászok és azon tanakodtak, mihez fogjanak. Még nem jött el a rajzás ideje, nem lehetett a tengerre menni. Ha meg otthon maradnak, elpusztulnak valamennyien.

Töprengtek-gondolkodtak a halászok, végül elhatározták, hogy szerencsét próbálnak.

– Talán megkegyelmez a tenger, és küld valamit a hálónkba!

– Nem tudom, mese-e vagy igazság – szolt az egyik halász -, de azt mondják, hogy az öreg Kaarel valamikor jó barátságban volt a tenger királynőjével. Az öreg bizonyára tudja, hogyan csalhatnánk halat a hálóba.

– Valamire én is emlékszem, ámbar csak egészen halványan – szólalt meg egy másik halász. – Még pöttömnyi gyerek voltam, amikor nagyapó elmesélte, hogy az öreg Kaarelnak van valami titkos varázsszere, amivel bármikor magához tudja csalogatni a halakat. Gyerünk el hozzá! Talán ad valami jó tanácsot, és nem kell elpusztulnunk.

Kaarel a falu végén lakott. Egykor merész és szerencsés halász volt. De már jó ideje meggörbedt a háta, s nemcsak hogy nem szállt tengerre, de még a kunyhója küszöbét is ritkán lépte át. Amikor a halászok bekopogtattak és beléptek az ajtaján, Kaarel így szólt hozzájuk:

– Tudom, barátaim, miért jöttetek hozzám. Hallgassátok meg, mit mondok néktek: a jó halász nem a szerencsében bíz, hanem a tehetségében meg a két keze erejében. Nem könnyű dolog, amire elszántátok magatokat. A tenger nem szereti, ha időnek előtte szállnak vízre a halászok. De mégis mennetek kell. Hát induljatok bátran, én majd segíték rajtatok.

Ezzel az öreg Kaarel leoldotta nyakáról selyemkendőjét, és megmutatta a halászoknak.

– Ide nézzetek! Ezen a kendőn három csomó van. Ha az első csomót kioldjátok, kedvező szél támad. Tüstént oldjátok ki, amint felvontátok a vitorlákat. A második csomó hozzátok csalogatja a halat, ezt akkor oldjátok ki, amikor vízbe vetitek a hálókat. A harmadik csomót azonban nem szabad kioldanotok, mert ha kioldjátok, bajba keveredtek. És még valamit mondok néktek: elégedjete meg azzal, amit a tenger jószántából ad. Akármilyen kevés hal is jut a hálótokba, másodsor ki ne vessétek!

– Ne aggódj, Kaarel – felelték a halászok. – Amint mondtad, úgy cselekszünk. Szavunkat adjuk!

– Jól vigyázzatok, mert a tengerész szava becsületszó – mondta az öreg, és ezzel átnyújtotta kendőjét a halászoknak.

Az emberek egész éjszaka kátrányozták a ladikot, javították hálójukat. Reggelre minden készen állt.

A halászok beugrottak ladikjukba és ellökték a parttól.

Egy-kettőre kijutottak az öbölből és felvonták a vitorlát. Ekkor az egyik halász, a vezetőjük, elővette az öreg Kaarel kendőjét, és így szólt:

– Oldjuk ki az első csomót!

Kioldották a csomót, és tüstént friss szél támadt, dagasztotta a vitorlájukat, csak úgy repítette a ladikot.

Sebesen haladtak előre, a ladikot nem is kellett kormányozni, magától tartotta az irányt, orra csak úgy szelte a hullámokat. Jó messzire jutottak a nyílt tengeren. Ekkor hirtelen elállt a szél, lelappant a vitorla, a ladik megállt.

– Ez lesz az a hely, amiről Kaarel apó beszélt! – mondták a halászok. – Itt vessük ki a hálót.

Jókedvűen láttak neki a munkának. Lehorgonyoztak, eligazították a hálót, és kivetették a tengerbe.

– Most oldd ki a második csomót – kiáltották a halászok.

Az első halász előszedte az öreg Kaarel kendőjét, és kioldotta a második csomót. Nem telt belé egy szempillantás, egyszerre megpezsdült a tenger, gyűrűzni kezdett a felszíne, a háló megrándult.

A halászok megvárták, míg körös-körül minden elcsendesedik, aztán óvatosan kezdték bevonni a hálót. A háló még sohasem volt ilyen súlyos. A halászok erejüket megfeszítve húzták felfelé. Végre megjelent a háló széle a víz fölött. Csak úgy hemzsegett a hal a hálóban, ezüst pikkelyeik úgy ragyogtak a napfényben, hogy csillogásuk szinte vakította az embert.

– Egy, kettő! – vezényelt az első halász.

Az emberek kirántották a hálót, és a hal csak úgy dőlt a ladikba.

– Ez aztán a fogás! – mondta az egyik. – Hála legyen az öreg Kaarelnak.

– Úgy legyen! – válaszolta a másik. – Csakhogy éppen három ilyen fogásra volna szükségünk ahhoz, hogy kihúzzuk ívás idejéig. Mit gondoltok, emberek, nem kellene még egyszer kivetnünk a hálót?

– Mit beszélsz! – figyelmeztette a legifjabb társa. – Emlékezz csak, hogyan óvott Kaarel apó: „elégedjetez meg azzal, amit a tenger jószántából ad”.

– Persze, az öregeknek és a gyerekeknek kevés is elég – nevetett a halászcsapat vezetője. – De meglásd, kinevetnek bennünket, ha úgy térünk vissza, hogy ladikunk nem telt meg színültig. És a halászok újra kivetették a hálójukat.

Ámde ezúttal eredménytelenül. Üresen húzták vissza a hálót, egyetlen árva halacska sem akadt benne.

A halászok elcsüggedtek, de az első halász így beszélt:

– Azért nem volt szerencsénk, mert nem oldottuk ki a kendő harmadik csomóját. Mert ne gondoljátok, hogy akármilyen kendő ez. Ennek minden csomója szerencsét hoz. Maradt még egy csomó oldatlan, bontsuk ki azt is. Akkor aztán színültig megtelik a ladikunk.

– Ejnye – szólalt meg rosszállóan a legidősebb halász. – Hiszen Kaarel megmondta, hogy ne nyúljunk a harmadik csomóhoz.

– Persze, te öreg vagy – felelte az első halász -, és tudott dolog, hogy öregeknek az a szavajárása: „Háromszor ne kísérsd a szerencséd!” Igen ám, de másképp is mondják: „Csak a bolond fordít háttat a szerencsédnek.”

– Igaza van – zúgtak a halászok. – Lesz, ami lesz! Oldd ki a csomót!

Az első halász már rég előszedte a selyemkendőt. Megrántotta, és az utolsó csomó is kibomlott. Ekkor a tenger felmorajlott, a ladik körül feltornyosultak a hullámok, a hálók fürge táncot jártak.

– Jön a hal! – kiáltotta az első halász. – Ugye, hogy igazat mondtam néktek?

Hej, de megörültek erre a halászok, alig bírták kivárni, hogy végre nekifogjanak a hálózásnak. És a hálót most megint igen súlyosnak érezték, éppúgy, mint első ízben. De a halászok erejét mégse gyűrhetette le. Jó egyetértésben nekifeküdtek a köteleknek, és kihúzták a hálót. Akkor aztán volt okuk elég a csodálkozásra. Mert az egész hálóban egyetlenegy hal tátogott, egy iszonyú nagy csuka, de a farka olyan tompa-kurta, mintha szekercével metszették volna le.

– Micsoda szörnyeteg! – rémüldöztek a halászok, s bosszankodva vetették be a csukát a ladikba.

Eközben a nap már közeledett a víz színéhez. A hullámok megcsöndesedtek az alkonyi fényben.

De hirtelen hangok hallatszóttak a csendes tenger felett.

A halászok felpattantak, és figyelmesen kémlélték a vizet.

„Talán a szükség mást is kiűzött idő előtt a tengerre?” – gondolták magukban.

De ladiknak nyoma sem volt sehol.

– Úgy látszik, a sirály kiáltott – mondta az első halász.

Ekkor kürtzó csendült fel, hosszan, kitaróan szólt, mint mikor a pásztor hívja nyáját a faluban. Majd egy női hang ezt kérdezte:

– Mindenki otthon van?

Ekkor egy csengő leányhang így válaszolt:

– Mindenki otthon van, csak a farkatlan kecskebak nincs otthon.

Ismét felzendült a kürtzó. Még hangosabban, még vontatottabban, mint előbb.

Ekkor a csuka vad ficánkolásba kezdett a ladikban, feldobta magát a magasba, ragadozó száját egész szélességében kítátotta, és teljes erővel csapdosta erre-arra a többi halat. De az első halász nagyot rúgott bele csizmás lábával, és így kiáltott társainak:

– Szedjétek fel a horgonyt! Valahogy nem tetszik nekem ez a dolog. Induljunk vissza, de minél hamarabb!

A halászok felszedték a horgonyt, és a ladik orrát a falu partja felé fordították.

De akkor rettenetes dolog történt! Hiába eveztek, hiába adták bele minden erejüket, a ladik meg se moccan. Mintha jégpáncél borította volna a tengert, mintha odanőtt volna ahhoz a

helyhez a ladik. A halászok egyszerre merítették evezőiket a vízbe – a ladik csak állt egy helyben, mozdulatlanul.

Egész éjszaka vesződtek a halászok. Egyszer-másszor elkeseredésükben odacsapták az evezőket, majd ismét megragadták, és a vízbe merítették, de mindhiába. Úgy látszott, semmiféle erő nem képes a ladikot helyéből elmozdítani.

Pitymallatkor, alighogy keleten felcsillant a hajnali fény, ismét felcsendült a két csodálatos hang:

– Mindenki felébredt már, mindenki együtt van már?

– Már mindenki felébredt, már mindenki együtt van, csak a farkatlan kecskebak hiányzik még!

Újra felharsant a kürt, és csöndesen csilingeltek a csengettyűk. És ekkor megmozdult a csuka. Előkúszott a ladik végéből, vadul csapdosott, eltátotta ijesztő pofáját, és fel-feldobta magát a levegőbe.

– Micsoda undok szörnyeteg! – morogta az első halász, és hirtelen eszébe ötlött: „Talán a csuka az oka mindennek? Talán őt várják azok a láthatatlan lények?”

Még szinte végére sem ért a gondolatának az első halász, már fel is pattant ültő helyéből, elkapta a csukát, és kidobta a ladikból.

És abban a pillanatban ujjongó, örömteli hang csendült fel valahol messze, talán a tenger mélyén:

– Nézzétek csak, hazatért a farkatlan kecskebak!

Abban a szempillantásban ítéletidő kerekedett, a hullámok csapkodtak, a halászok még egymás szavát is alig-alig értették.

A vihar elragadta a ladikot és a hullámok hátán sodorta.

A ladik egész nap hánykolódott a dühöngő tengeren. Hol magasba röppent, mintha a felhőket akarná letépni, hol a mélybe zuhant, szinte a tenger fenekére. Bizony, ekkora viharra még az öregek sem emlékeztek.

Estére a vihar a ladikot egy sziget sziklás partjára sodorta. A halászok kiugrottak a partra, kihúzták a ladikot a szárazra.

– Hát ez miféle sziget? – kérdezték egymástól. – Hová sodort bennünket a vihar?

Ekkor a sziklák mögül egy töpörödött apó jött elő. Olyan hajlott volt a háta, hogy szinte kerékforma. Fehér szakálla majdhogy a földet söpörte.

– Hiu-maa szigetén vagytok – szólalt meg az apó. – Ne csodálkozzatok, hogy nem ismeritek, a maga akaratából ritkán kerül ide az ember.

Az apó a sziklák mögött levő gerendakunyhójába vezette a halászokat, ott megmelegedtek, adott nekik enni, majd így szólt:

– Kik vagytok? Honnét jöttök? És miért mentetek ki ilyen korán a tengerre halászni?

– Mi mást tehattünk volna? Élénkamaráink kiürültek, éhség köszöntött be a faluba – felelték a halászok és elmondottak mindent töviről hegyire. Csak egy dologról hallgattak, arról, hogyan oldották ki az öreg Kaarel kendőjén a harmadik, a tiltott csomót. Az apó meghallgatta őket, majd így szólt:

– Valamikor én is ismertem a ti Kaarelotokat. Bátor ember, tapasztalt, okos halász. Úgy ismeri az a tengert, mint más ember a maga háza táját. Tudjátok-e hová irányította ladikotokat? Egyenest a tengeri királynő legelőjére. A tenger úrnője ott legelteti halait. De azok ravasz és okos halak, mindig elkerülik a hálót. A ti hálótokba is olyan raj került, amely messze földről úszott ide, hogy együtt legelésszen a tenger királynőjének nyájaival. Csak azt az egyet nem értem, hogy tévedt a farkatlan csuka a hálótokba. Mivel csalogattátok oda?

Most már megértették a halászok, micsoda bajtól akarta őket az öreg Kaarel megmenteni, de az apónak nem mondták meg az igazat. Mélységes szomorúság szorongatta a szívüket. És a tengeren csak tovább dühöngött a vihar, a szél fütyült a kéményben, és óriási vízcseppek

vágódtak neki a parányi ablak táblájának. Nem számíthattak rá, hogy egyhamar vége szakad az ítéletidőnek.

Az apó megengedte, hogy a halászok lefeküdjenek a kunyhó sarkában levő régi hálókra. Alig hajtották le a fejüket, már aludtak is, mint a bunda.

Az apó hajnaltájt felébresztette a halászokat. A szélvész csak egyre üvöltött odakint, a hullámok dübörögve csapdosták a sziklákat. A halászok elcsüggedtek.

– Mit tegyünk? – kérdezték az öreget – talán sohasem bírunk elvergődni innen. Odahaza meg éhező gyermekeink várnak.

– Hogy mit tegyetek? – felelte az öreg. – Talán sikerül elvergődnötök innen. Mutassátok az öreg Kaarel kendőjét!

Az első halász előszedte a kendőt, és odaadta az apónak.

Az apó nézte a kendőt, és közben a fejét csóválta.

– Már láttam valamikor ezt a kendőt. Úgy emlékszem, hogy akkor három csomó volt rajta. Ti meg azt mondtátok, hogy két csomót oldottatok meg. Hol van akkor a harmadik?

Mit is tehettek a halászok? Mindent elmondtak töviről hegyire, köntörfalazás nélkül.

Az öreg összeráncolta a homlokát, és így szólt:

– Hát ez a tengerészbecsület? Nem tartottátok meg az öreg Kaarelnak adott szavakat, most meg engem is be akartatok csapni.

A halászok mind lehajtották fejüket szégyenükben, egy se mert az apó szemébe nézni.

– De látom – folytatta az öreg -, hogy alaposan megszenvedtetek. Segíték hát rajtatok az öreg Kaarel és éhező gyerekeitek kedvéért.

Ezzel fogta a kendőt, csomót kötött rá, majd így szólt:

– Ezentúl a ti szavatok is olyan erős legyen, mint ez a csomó.

Alighogy megkötötte a csomót, odakint elcsendesedett a szélvész, a tenger hullámai elsimultak. Nyoma sem volt már a dühöngő viharnak!

A halászok köszönetet mondtak az apónak, és elindultak.

Az öregapó lekísérte őket a partra, és mikor a halászok felvonták vitorlájukat, nyájasan integetett nekik. Friss, enyhe szél dagasztotta a vitorlákat, a ladik vidáman siklott a sima tengeren.

A halászok még aznap hazaértek a falujukba.

A falu apraja-nagyja boldogan, örvendezve fogadta őket, segítettek a kirakodásnál. Megtisztították, besózták és hordókba rakták a halat, volt is mit enniök a legközelebbi fogásig.

Minden jó, ha a vége jó. És a halászok soha nem felejtették el a leckét. Azóta a tengerész szava olyan erős, mint kötelén a csomó.

Ti is gondoljatok olykor erre a mesére: hiszen nemcsak a tengerészeknek kell erős akarattal megtartani adott szavukat.

Reflexió: